

[Pia Kjærsgaard]

ver jeg gerne, specielt når det gælder hr. Arne Melchior, men ministeren brystede sig faktisk af Flygtningenævnets afgørelser, og så er mit spørgsmål igen til ministeren: Hvorfor udviser ministeren så ikke de pågældende? Det fatter jeg ikke, jeg synes, ministeren modsiger sig selv hele tiden.

Det er muligt, at jeg tager flere korte bemærkninger eller siger mere i denne debat, men gør jeg ikke det, så mener jeg i hvert fald, at det afgørende i denne sag er, at det er ministeren, der har kompetencen. Jeg er enig i, at ministeren vasker sine hænder og egentlig inderst inde synes, at det er meget rart, når denne debat er afsluttet, for så er han fri for at tage stilling til noget som helst; det er svagt.

Ministeren sagde, at der ikke skulle være folkeafstemning om udlændingepolitikken, og den havde vælgerne i øvrigt lejlighed til at tage stilling til, hver gang der var folketingsvalg. Det er rigtigt, og jeg må opfatte ministerens svar sådan, at folkeafstemninger ikke er Det Konservative Folkepartis kop te.

Dorte Bennedsen (S):

Ministeren havde i sit svar nogle betragtninger over det eventuelle antal tilladelser, som de tanker, jeg har rejst, kunne føre til, men ministeren udtrykte selv stor usikkerhed om tallene. Jeg har tidligere sagt, at jeg ikke kender svaret på det, men de småsonderinger, jeg har forsøgt at gøre, svarer slet ikke til de tal, men det er en langt mere teknisk diskussion, end det er rimeligt at tage fra denne talerstol.

Det, som fik mig til at tage ordet i anden omgang, var ministerens bemærkninger om de svenske regler, og jeg er glad for tilsagnet om at få dem fremskaffet. Ministeren sagde, at de stort set ville føre til en ladeport. Nu står jeg i den lidt ejendommelige situation, at jeg kun har en engelsksproget omtale af det, men jeg kan sige, at man har lempet reglerne til de krav, der kan føre til asyl, hvor man har haft nogle formuleringer om, at man skal have et exceptionelt stort behov for beskyttelse, før man kunne få asyl. Det forhold, at disse regler er lempet, er det, der får ministeren til at sige, at hvis vi ikke strammer loven, vil der være en ladeport. Det er ikke korrekt, for vi kunne se på, hvad det er, svenskerne har gjort, og vi kunne gøre nøjagtig det samme, for svenskerne har stort set de samme regler som vi. Undtaget

skal være de ansøgere, hvis ansøgninger er åbenlyst grundløse, og ligesom i vores lovgivning dem, der har begået visse former for kriminalitet, og noget nyt, som svenskerne også har – jeg tror, jeg har citeret det tidligere på dagen – nemlig en asylsøger, der selv er ansvarlig for, at venteperioden trækker ud over, hvad der betragtes som normalt – må man vist oversætte det med – og det mener jeg er en rimelig bestemmelse, og det var også det, jeg var inde på, da jeg sagde, at vi også måtte se på, hvor mange gange en sag skal kunne genoptages og på hvilket grundlag. Udefra kommende begivenheder skal føre til genoptagelse, men oplysninger, der kun stammer fra asylsøgeren selv og måske kommer frem efter et år eller halvandet, forekommer os ikke at være et rimeligt grundlag at genoptage en sag på.

Vi har her i landet sørget for, at Flygtningehjælpen kommer ind på et tidligt tidspunkt i disse sager, og det må være Flygtningehjælpens opgave at overbevise asylsøgeren om, at oplysningerne nu skal på bordet. Jeg forstår godt en asylsøger, der i første omgang ikke tør lægge alle oplysninger på bordet, og det er der ikke noget mærkværdigt i, for de har ofte, og det er ikke nogen kritik af dansk politi, lidt barske oplevelser og erfaringer med politiet i de lande, som de kommer fra, og og derfor har vi også koblet Flygtningehjælpen ind, der altså må gøre dem begribeligt, at oplysningerne nu skal på bordet. Vi kan ikke acceptere, at der efter halvandet år pludselig kommer nogle oplysninger frem, hvis de ikke kan verificeres andetsteds fra, fordi ansøgeren ikke turde eller glemte at fortælle dem.

Det var vi allerede inde på i debatten i efteråret, og det vil vi gerne se på, men det helt afgørende er, at vi får skærpet vores egen administration og den administrative praksis, så der ikke skal gå 6 måneder, som en sagde tidligere på dagen, inden ansøgeren første gang hører noget. Jeg har eksempler på, at der er gået både 3, 4 og 5 uger, inden en ansøger er blevet afhørt første gang. Disse ventetider er urimelige over for mennesker i en vanskelig situation, og som sagt er det muligt, at det kræver større mandskab, men det er i sidste ende en billig foranstaltning at sætte det mandskab ind, for så formindskes opholdstiden, altså forsørgelsestiden, for en del af dem, så der er også god økonomi, hvis jeg skal tale ministerens sprog, i at stramme de administrative procedurer.